

ЛИШ ПАМ'ЯТЬ ПИШИЛАСЬ ПРО ВСЕ ПЕРЕЖИТЕ...

Всякого було у моєму житті за вісімдесят літ, які повніються за кілька місяців: холод, голод, друга світова війна, а на старість ще і тяжка хвороба. 56 років тому у повоєнний зруйнований Млинів привели мене тяжкої долі. Райцентр розташовувався на моїх очах. Освітлювалося селище тоді від електродвигуна, яким керували Петро Костюк та Іван Мантицький. Обидва відійшли у вічність, а ось з пам'яті людської їх імена не зникли. Причому, електричне освітлення тоді подавали лише в організації, установи, а населення обходилися гасовими лампами або свічками з гільз використаних снарядів.

Працювали тоді шість днів на тиждень. У вихідні піднімали селище з руїн, садили

дерева. Пригадую приміщення, де нині знаходиться будинок для престарілих, а тоді - Лехівська МТС: весною 1946 року було обсаджено тополями. У будинку, де донедавна розташовувалося логове відділення, а також у спортшколі, що по вулиці Кірова, були зерносклади.

Обходилися у післявоєнному райцентрі без кінотеатру та будинку культури. Щоправда, у підвалі нинішньої ЗШ №1 інколи крутили кіно, а місцеві театрали ставили п'єси. Їх уже майже нікого немає серед живих. Особливо акторськими здібностями виділялися серед інших самодіяльних митців Семен Данилович Приступа з дочкою Галею, Віра Гнатівна Бойко зі своїм чоловіком та інші.

Згадую минуле, а на серці біль і розпач: ось уже чотири

роки прикута до ліжка і потребую допомоги на придбання ліків, бо пенсії не вистачає. Колись одержувала невисоку зарплату, то й пенсія тепер відповідна, хоч трудовго стажу маю 47 років. Після виходу на заслужений відпочинок ще 15 років працювала. В одній лише Рівненській конторі «Сортнасинняовоч» трудилася 27 років, обслуговувала населення трьох районів. А тепер, виходить, нікому не потрібна. Навіть у Міжнародний День інвалідів мене ніхто не згадав...

Вже руки трясуться,
І очі не світять.

Лиш пам'ять лишилась
Про все пережите.

Поліна ЗАСАДКО,
інвалід I групи,
учасник війни.
с.мт Млинів.